

Markku Pietikäinen

Kellari

KELLARI

MARKKU PIETIKÄINEN

KELLARI

Fantasiakertomus alistettujen uhmasta

© 2015 Markku Pietikäinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-378-0

1

Kiväärinpiippu haisi pahalta. Ruudinkäry sai nenän kutiamaan, mutta sitäkin pahemmalta katkusi se öljy, jolla olin nähnyt sotilaiden jynssäävän pyssyjään. Silmiä rupesi kirveltämään, kun sitä hajua joutui vetämään henkeensä pitkään.

Pyysin, että Stepan panisi pyssynsä pois. Se vain nauroi ja sanoi lopettavansa kiusaamisen heti, kun sanoisin, mikä kortti sillä oli kädessään. Muutkin sotilaat nauroivat ja vaativat minua kertomaan, mikä kortti Stepanilla oli.

Miten minä olisin sen tiennyt? Enhän minä nähnyt pak-sun pahvin läpi, millainen kuva sen toisella puolella oli.

– Et tiedä itsekään! sanoin.

– Tietysti tiedän, Stepan sanoi, mutta vilkaisi kuitenkin korttia, jota piti peukalonsa ja etusormensa välissä.

Minä olin tarkkana sen sekunnin ajan, jonka Stepan katsoi korttia. Tuijotin sitä silmiin ja keskityin ajattelemaan. Kuva ilmestyi heti näkyviin niin selvänä, että tunnistin sen.

– Sen nurkassa on jokin numero, sanoin.

Sotilaat röhähtivät nauramaan. Ei tainnut olla kovin merkittävä tieto, että pelikortin nurkassa oli numero. Minä olinkin aikonut vähän pihistellä ennen kuin kertoisin enemmän.

– Se on yhdeksän, se numero.

Näin, että sotilaiden virnuilu laimeni. Moni kurkki Ste-

panin olan yli ja kääntyi sitten katsomaan minua.

– Pelkkää arvailua, Stepan sanoi kärsimättömänä. – Tarkemmin!

En ollut koskaan ennen nähnyt pelikortteja. Kukaan meidän kylässämme ei leikkinyt sellaisilla. Siksi en tiennyt, mitä nimiä niiden kuvioista käytettiin.

– Siinä on mustaa väriä...

Sotilaat alkoivat taas nauraa.

– ...siinä numerossa, jatkoin. – Mutta muut kuviot ovat punaisia.

Ilmeet muuttuivat taas vähän vakavammiksi.

– Sano nyt lopultakin, mitä siinä on!

Tiesin olevani niskan päällä. Annoin niiden olla edelleenkin jännityksessä.

– Punaisia sydämiä. Yhdeksän punaista sydäntä.

– Poika, sinähän olet noita! Seuraava kortti!

Samassa kuulin, kun isoisä puhutteli minua. Se käski minun lopettaa ja tulla heti kotiin. Katsoin ylös mäelle ja näin isoisän tulevan ulos liiteristä. Se oli ollut siellä korjaamassa saavia, jolla kotiin kannettiin vettä lähteestä. Saavi oli alkanut vuotaa, kun se oli pudonnut korennosta ja kolahtanut terävään kiveen.

En erottanut isoisän kasvoja, mutta tiesin että se oli vihainen. Tai ainakin harmistunut se oli, eihän se koskaan kovin vihainen ollut.

Stepan oli ruvennut sekoittamaan korttipakkaa ja laskenut kiväärinsä maahan kiveä vasten. Kun toinenkin sotilas irrotti kouransa minun olkapäästäni, käytin tilaisuutta hyväkseni ja pomppasin pystyyn. Ennen kuin ne tajusivatkaan, olin jo loikannut aidan yli. Juoksin kotia kohti kuin henkeni edestä.

Sotilaat eivät viitsineet lähteä minun perääni, huutelivat vain ja nauroivat. Turhaan olisivat lähteneet, eivät ne olisi saaneet minua kiinni. Minä olin kova juoksemaan. Isoisä sanoikin minua vuorikauriiksi, joka osasi loikkia kivisiä

rinteitä ylös ja alas.

Isoisä oli mennyt takaisin liiteriin, kun näki minun lähtevän sotilaiden luota. Minäkin menin sinne ja istuin omalle penkilleni. Aloin vuolla keppeä, jonka vuoleminen minulta oli jäänyt aamulla kesken. Siitä tulisi samanlainen vaellussauva kuin isoisälläkin oli, oikein hieno ja täynnä monenlaisia koristeita.

Isoisä ei yleensä puhunut paljon, hän ajatteli. Minäkin olin oppinut, että puhumisesta ei monesti ollut apua, joskus siitä oli suorastaan haittaa.

Niin me istuimme siinä, ajattelimme ja teimme puutöitä. Isoisä saavia ja minä vaellussauvaa.

Ymmärsin, että isoisä ei pitänyt siitä, että minä esitin temppeja sotilaille. Niitä ei saanut näyttää kenellekään ulkopuoliselle. Ne olivat kokonaan meidän oma asiamme, meidän kyläläisten.

Ymmärsin senkin, että isoisä oli jo leppynyt. Kyllähän lapsi voi olla joskus ajattelematon, niin isoisä ajatteli. Mutta lapsenkin piti vähitellen oppia tietämään, mikä oli oikein ja mikä väärin. Omista virheistäänhan ihminen oppi. Minä olin tehnyt virheen, enkä tekisi sitä enää.

– Anton, on parempi, ettet puhu niille.

Isoisä sanoi tämän ääneen, että varmasti tajuaisin. Minä nyökkäsin.

Meidän ei tarvinnut keskustella siitä asiasta sen jälkeen. Jatkoimme puutöitä.

Muistan hyvin sen päivän, kun laakson suunnasta ajoi kylään monta kuorma-autoa. Siitä päivästä on ensi perjantaina kulunut kaksi kuukautta. Tiedän sen tarkkaan siksi, että merkitsen jokaisen päivän tapahtumat paksuun vihkoon. Minulla on niitä vihkoja jo seitsemän.

Sinä päivänä meni koko kylän elämä ihan sekaisin, eivätkä asiat ole palautuneet vieläkään ennalleen.

Kuorma-autojen moottorit jyrisivät ja kovaääniset mie-

het huutelivat. Kun kysyin äidiltä, mitä ulkona tapahtui, se käski vain olla hiljaa ja pitää pään poissa ikkunasta.

Kauan emme kuitenkaan saaneet olla sisällä, kun ovi tempaistiin auki ja rumasti puhuva sotilas käski meidän mennä ulos. Kaksi muuta sotilasta tuli sisälle ja kiersi ympäri taloa. Ne kävivät kellarissa ja ullakollakin ja kiroilivat kulkiessaan.

Ihmiset vietiin aukiolle, joka on keskellä kylää, kylänvanhimman talon edessä. Näin, kun sotilaat tökkivät kylänvanhinta pyssyjensä piipuilla. Ne tiukkasivat siltä, olivatko kaikki kylän asukkaat nyt varmasti koossa. Kylänvanhin yritti laskea, montako meitä oli. Laskettuaan se nyökkäsi ja sanoi jotakin, mitä en kuullut.

Silloin tajusin äkkiä jotakin.

– Vlado...

Sanoin sen hiljaa, mutta äiti kuuli kuitenkin kuiskaukseni. Se pukkasi minua kyynärpäällään ja käski olla vaiti.

Olin huomannut, että Vlado ei ollut aukiolla, eikä kukaan sen toveri. Vanhempiakin miehiä puuttui, kun tarkemmin rupesin miettimään. Eno ja kumpikin setä, ja Popescun veljekset, kaikki olivat poissa!

Eikö meidän pitänyt kertoa sotilaille? mietin mielessäni.

Ei, hyvänen aika, ei pidä! tajusin äidin ajattelevan.

Yksi sotilaista alkoi räyhätä kylänvanhimmalle, repi sitä takinkauluksesta ja löi lopulta kiväärinperällä kylkeen. Vanha mies kaatui maahan, mutta ei päästänyt minkäänlaista ääntä. Se jäi makaamaan siihen. Sitten ilkeä sotilas sanoi jotakin kahdelle muulle, jotka tarttuivat kylänvanhinta kainaloista ja raahasivat sen sisälle taloon.

Minä mietin, minne Vlado-veli ja muut miehet olivat kadonneet. Kysyin sitä äidiltä, mutta se ei vastannut minun kysymykseeni, käski taas vain pitää suun kiinni ja pysyä kaukana sotilaista.

Ajattelin, että isoisä varmasti tiesi. Menin sen luokse ja kysyin siltä Vladosta. Se sanoi, että meidän oli parasta pu-

hua niistä asioista sellaisessa paikassa, jossa ei ollut muita kuuntelemassa, ei ainakaan sotilaita.

Odotimme siinä ja katselimme vähän aikaa. Sotilaat eivät jaksaneet melskata kovin pitkään, pitivät vain muutamia vanhoja miehiä ja naisia panttivankeinaan keskellä aukiota. Kun ne eivät näyttäneet olevan kiinnostuneita meistä, lähdimme isoisän kanssa tallustelemaan kohti sen tupaa. Äiti tuli meidän perässämme ja meni kotiin jatkamaan aamuaskareitaan.

Isoisän tupa on ihan minun kotini vieressä. Se asuu yksin, mutta käy tavallisesti meillä syömässä. Ja tietysti monesti muulloinkin se käy meillä, silloin kun sillä ei ole mitään kiireellisempää tekemistä.

Me menimme sisälle tupaan ja istuimme rahille pöydän ääreen. Siinä oli mukava istuskella ja katsoa ulos ikkunasta. Siitä näkyi lehtikuusi, jonka oksanhaarukkaan peippo teki joka vuosi pesänsä.

Isoisä mietiskeli pitkään. Minä en hoputtanut sitä, tiesin että sanat tulisivat kyllä ajallaan.

– Vladon ja sen tovereiden on parempi olla muualla, ettei niille käy niin kuin sinun isällesi, isoisä sanoi sitten. – Muistatko, mitä minä kerroin isästäsi ja niistä viidestä muusta miehestä?

Kyllä minä muistin isoisän kertomuksen. Kun minä mietin sitä, tajusin mitä isoisä tarkoitti. Vlado ja ne toiset olivat tehneet viisaasti, kun olivat lähteneet kylästä ennen sotilaiden tuloa.

Minä en muista isää ollenkaan. Olin ollut vasta kaksi-vuotias silloin, kun se ei enää tullut kotiin.

Pyysin isoisää näyttämään taas valokuvaa, jossa isä oli yhdessä äidin kanssa istumassa meidän kotimme rappusilla.

Isä näytti kiltiltä. Ihmettelin, miksi joku oli halunnut tehdä sille pahaa. Vedet tulivat taas minun silmiini niin kuin aina, kun katsoin sitä valokuvaa.

Nyt huomasin ensimmäisen kerran, että isän ja äidin takana seisoj varjossa joku mies.

– Kuka tuo on? minä kysyin isoisältä.

– Se on sinun setäsi Andrei, isoisä sanoi. Se ei sanonut sitä heti, vaan oli ensin hiljaa vähän aikaa.

Pyysin isoisää kertomaan Andrei-sedästä. Se mietti taas pitkään ennen kuin aloitti. Ehkä se harkitsi, voiko minulle puhua sellaisia asioita.

Silloin kun isä oli otettu kiinni, Andrei-setääkin oli etsitty, isoisä kertoi. Mutta setä oli ollut varuillaan, ja se oli ehtinyt livahtaa piiloon sotilailta. Sillä tavalla se oli onnistunut välttämään sen, mitä isälle tapahtui.

Muutamaa viikkoa myöhemmin kylään oli tullut autolla kaksi miestä. Niillä oli ollut aivan tavalliset hienon herran vaatteet, eikä setä ollut osannut varoa niitä. Ne olivat otaneet sedän kiinni ja pakottaneet sen mukaansa. Sen jälkeen kukaan ei ollut kuullut mitään Andrei-sedästä.

Pian herrojen käynnin jälkeen isoisä oli mennyt käymään naapurikylässä. Se kävi siellä vieläkin aika usein. Sillä oli siellä monta vanhaa tuttua, joiden kanssa oli hauska rupatella.

Naapurikylän vanhat miehet olivat kertoneet isoisälle kummallisen jutun. Metsästä oli löytynyt kaksi muukalaisia, jotka olivat olleet ihan alasti. Niillä ei ollut ollut edes kenkiä eikä housuja jalassa. Ne olivat hytisseet puun alla, ja sääsket olivat syöneet ne pahkuroille.

Sitä ei kukaan ollut ymmärtänyt, miten aikuiset miehet voivat hukata vaatteensa ja kenkensä.

Ne kaksi miestä olivat säikähtäneet kamalasti pientä tyttöä, joka oli löytänyt ne. Miehet eivät olleet puhuneet mitään, olivat vain vikisseet kuin koiranpennut. Eivät ne olleet osanneet karkuunkaan lähteä, ja niin ne oli viety kylään ja niille oli saatu vaatteet päälle. Kaupungista oli sitten tullut poliisi ja vienyt miehet mennessään.

Joku kyläläinen oli sanonut, että miehet olivat näyttä-

neet samoilta, jotka olivat ajaneet mustalla autolla jokin aika sitten meidän kyläämme päin ja tulleet sieltä takaisin Andrei-setä kyydissään.

Isoisä sanoi, että kyläläinen oli varmaankin erehtynyt. Eihän sellaisista hienoista herroista voinut yhtäkkiä tulla mykkiä arkalaisia, jotka säikkyivät pieniä tyttöjäkin.

Minustakin tuntui siltä, että naapurikylän mies oli nähnyt harhoja.

Kun sotilaat olivat aikansa elämöineet keskusaukiolla ja taloissa, ne ajoivat autonsa niitylle, jossa kylän lehmät olivat laitumella. Lehmät eivät pitäneet sotilaista. Ne vetäytyivät aitauksen takanurkkaan, jossa kasvoi matalia mäntyjä. Lehmät piiloutuivat puiden taakse ja kurkistelivat sieltä arasti äänekkäitä tulijoita.

Sotilaat pystyttivät telttansa niitylle, sytyttelivät nuotioita ja keittivät ruokaa ja teetä. Niillä oli koko ajan vartiomiehet, jotka kiertelivät pyssyt selässä leirin ulkopuolella. Kaksi pyssymiestä liikuskeili myös teillä, jotka johtivat alas laaksoon ja ylös vuorelle.

Seuraavana iltana tuli lisää sotaväkeä tietä pitkin. Näillä sotilailla oli erilaiset takit kuin niillä, jotka majailivat kylässä ennestään. Mutta niiden puhe oli melkein samanlaista. Kun tarkkaan kuuntelin, pystyin ymmärtämään vähän niiden juttuja.

Minä ihmettelin, miksi sotilaat olivat tulleet meidän kyläämme. Ne eivät näyttäneet tekevän mitään hyödyllistä, pitivät vain kovaa ääntä ja sotkivat paikkoja. Suurimman osan ajasta ne makailivat toimettomina. Olivatko aikuiset miehet vain huvikseen retkellä?

Isoisä oli kertonut, että maailmassa oli liikaa sotilaita. Joissakin maissa niitä oli niin paljon, etteivät ne mahtuneet asumaan kotonaan, vaan niiden piti lähteä toisiin maihin. Meidänkin maahamme niitä oli tullut monta kertaa ja monelta suunnalta. Olin nähnyt niistä kuvia isoisän

kirjoissa ja vanhoissa lehdissä, joita se piti vintillä.

Minä kiipesin katolle, josta näki paremmin niitylle. Rupesin istumaan savupiipun viereen ja nojasin selkäni siihen. Tiilikatto ja savupiippu olivat lämpimiä, kun aurinko oli paistanut niihin koko iltapäivän.

Stepan, sen kaveri ja niiden päällikkö menivät vieraiden leiriin. Päällikkö kulki edellä niin kun sellaisen miehen kuuluukin. Sen tiesi päälliköksi siitä, että sillä oli siistimmät vaatteet ja kauluksessa monta kiiltävää nappia. Sen äänikin oli kovempi silloin, kun se sitä käytti.

Päällikkö ei koskaan puhunut kyläläisten kanssa. Tavallisesti se makasi laverillaan teltassa. Sillä oli laverin vieressä pullo, ja siinä kirkasta nestettä. Sen olin nähnyt, kun olin joskus kävellyt teltan ohi ja teltan oviverho oli sattunut olemaan auki.

Teltan takana oli samanlaisia pulloja, mutta ne olivat tyhjiä. En ollut koskaan aikaisemmin nähnyt sellaisia. Niissä oli punaiset etiketit. Yritin lukea, mitä etiketteihin oli kirjoitettu, mutta en osannut. Kirjaimet olivat kummallisia, ei niistä saanut mitään selvää.

Päällikkö, Stepan ja Stepanin kaveri kättelivät miehiä, jotka seisoskelivat keskellä niittyä ja katsoivat, kun toiset miehet pystyttivät leiriä. Joku niistä seisoskelijoista huusi jotakin. Kohta kaksi sotilasta toi auton lavalta levyn, jonka ne oikoivat auki niin, että siitä tuli pöytä. Muutamia jakkaroitakin ne toivat pöydän ääreen. Päällikkö ja kaksi niistä vieraista pääsivät istumaan, toisten piti katsella vierestä seisaaltaan.

Sitten yksi seisoskelija meni telttaan ja palasi kohta mukanaan juomalaseja ja pullo. Pullo näytti samanlaiselta kuin sekin, jonka olin nähnyt päälliköllä, siinä laverin vieressä lattialla. Ainakin siinä oli iso punainen etiketti.

Miehet rupesivat juomaan lasesta. Sitten yksi niistä käväisi taas teltassa ja toi rullalle käärityn paperin. Se levitettiin pöydälle ja miehet kumartuivat tutkimaan sitä. Vierai-

den lihavin mies tökki etusormellaan paperia. Stepanin päällikkö katsoi vierestä, nyökytteli päätään ja tökki sekin vuorostaan paperia. Kaikki muutkin nyökyttelivät.

Äkkiä siinä istuessani tuli mieleeni Vlado. Minä keskiyin ja ajattelin silmät kiinni veljeäni. Silloin ymmärsin sen kysyvän, oliko kylään tullut sotilaita. Kerroin, että niitä oli tullut. Vlado olisi halunnut tietää, kuinka paljon sotilaita oli.

Avasin silmäni ja tuijotin niitylle. Katsoin tarkkaan, millaisia autoja siellä oli ja kuinka monta. Laskin teltatkin. Miesten lukumäärästä en ollut varma. Niitä kulki edestakaisin, jotkut olivat teltoissa ja jotkut ulkona.

Minulle tuli hiki. Lämmin katto ja kova ajattelevinen sen tekivät.

Sitten minä kysyin, minne Vlado tovereineen oli mennyt. Se kertoi. Sitten me keskustelimme monenlaisista asioista. Kerroin uudesta puukostakin, jonka isoisä oli tehnyt minulle.

Vlado kiitti minua niistä tiedoista, jotka olin onnistunut sille välittämään. Se käski minun laskeutua katolta ja mennä nukkumaan. Minä tottelin.

Äiti puuhaili jotain kamarissaan. Sanoin sille hyvää yötä.

Kävin keittiössä ja join vettä saavista. Sitten muistin lasipurkin, joka oli kaapin ylimmällä hyllyllä. Minun piti ottaa jakkara, että yletyin siihen.

Yritin olla kolistelematta, ettei äiti kuulisi. Se ei oikein pitänyt siitä, että kävin purkillä. Ajattelin, että nyt oli kuitenkin aihetta ottaa pieni nokare hiidenjuurta. Pää oli vähän samea kovan ajattelemisen jälkeen. Kohta se kirkastuisi.

2

Emeric Pinamunte muisti kirkkaasti sen perjantai-iltapäivän, jolloin koko tämä hirvittävä myllerrys oli saanut alkunsa. Akateemikko ilmaantui silloin kahvion ovelle ja tokaisi ykskantaan, että viikon päästä laitoksella olisi uusi johtaja.

Ilmoitus mykisti äänekkään puheensorinan siihen paikkaan. Joku tointui utelemaan, mistä oikein oli kyse. Akateemikko ilmoitti panevansa pillit pussiin, sanoi pilanneensa talon ilmaa jo riittävän kauan. Mitta oli tullut reunoja myöten täyteen, nyt arkkuun piti lyödä se vihoviimeinen naula.

Hän lopetti puheet siihen ja lähti.

Kun Akateemikko oli mennyt, ihmiset alkoivat spekuloida, mitä hän oli tarkoittanut arkun naulaamisella. Oliko papalta lähtemässä henki, kalvoiko häntä syöpä tai joku muu salakavala tauti?

Ilmeet olivat hämmästyneitä tai järkyttyneitä. Pinamunte pani merkille, että joukossa oli yksi, jota johtajan lähtö ei ollut pahemmin hätkäyttänyt. Se oli Radu Bujor. Hän ei osallistunut kiivaaseen keskusteluun, myhäili vain itsekseen ja kallisteli kahvikuppiaan silmät sirrillään. Luultavasti hän jo suunnitteli mielessään, mitä tekisi kun perisi Akateemikon paikan. Bujorista näkyi päällepäin, että hän oli varma valinnastaan.

Bujoria oli kyllä uumoiltu jo pitkään johtajan virkaan,

mutta nimityksen oli tarkoitus tapahtua vasta Akateemikon jäädessä eläkkeelle. Siihen olisi pitänyt olla vielä reilut kolme vuotta. Mutta ei sitten ollutkaan.

Tietysti Bujor valitaan, Pinamunte ajatteli. Se ketku on pelannut korttinsa hyvin, kampittanut pahimpia haastajiaan jo vuosikausia. Bujorilla oli myös vaikutusvaltaisia tukimiehiä yliopiston rehtorista alkaen. Ehkäpä Akateemikokin halusi hänet seuraajakseen.

Heti maanantaiaamuna laitoksen sihteeri tuli ilmoittamaan Pinamuntelle, että hänen piti mennä rehtorin toimistoon yhdeltätoista. Pinamunte kysyi, mitä asiaa rehtorilla oli, mutta sitä sihteeri ei tiennyt.

Kotona hän oli ihmetellyt, kun Elena oli käskennyt laittaa tänään vaihteeksi päälle valkoisen paidan ja paremman pikkutakin. Pinamunte totteli kyselemättä kuten aina. Helpommalla pääsi, kun ei niskoitellut, sen hän oli oppinut vuosien varrella. Jälkeenpäin ajatellen Elenan kehoitus näyttikin aiheelliselta. Oliko vaimo tiennyt jostain, että hän joutuisi rehtorin puhutteluun? Ei nyt sentään, luultavasti kyseessä oli vain sattuma.

Rehtorin luo kävellessään Pinamunte mietti, oliko taas edessä siirto jollekin toiselle laitokselle. Hän oli ollut pitkään virkapalapelin liikkuva osa, jota heiteltiin toisten tieltä sinne, missä sattui olemaan tilaa. Hän oli jo tottunut sellaiseen. Parempi sekin kuin lopullinen lähtö talosta.

Rehtorin käyttäytymisessä oli jotain kummallista. Hän kyllä kätteli ja käski istumaankin, mutta oli jotenkin vaisu. Tavallisesti hän yritti vitsailla, jotta saisi jäykän vieraan vapautumaan.

– Olette varmaan kuullut, että Akateemikko lopettaa laitoksen johtajana, rehtori sanoi.

– Kyllä olen. Onko hän kertonut syytä lähtöönsä?

Rehtori katsoi Pinamuntea ilmeettömästi. Tämä kirosi mielessään, että oli heittäytynyt turhan uteliaaksi. Rehtori

kertoi jos halusi.

– En tiedä. Ehkäpä vanhan miehen vieteri on vain oiennut kovista paineista.

Pinamunte ei ollut koskaan pannut merkille, että Akateemikolla olisi ollut isompia paineita. Ei hän ainakaan tuntunut stressaavan itseään sellaisilla.

– Minä yritin pitkään käännyttää häntä perumaan päätöksensä, rehtori jatkoi. – Hän antoi sen verran periksi, että lupasi hoidella loppuun keskeneräiset hankkeensa. Ja hän suostui toimimaan laitoksella vapaaehtoisena mentorina eläkkeelle jäämiseensä asti.

Pinamunte ymmärsi hyvin, miksi Akateemikkoa ei päästetty heti menemään. Vanha johtaja haluttiin pitää pitkän ja tuloksellisen uransa takia laitoksen ikonina, olihan hänellä arvokkaita, rahanarvoisiakin kontakteja mo-
neen suuntaan.

– Johtajan virkaa ei panna nyt auki. Joku talon sisältä istutetaan Akateemikon jakkaralle siksi kunnes tietyt avoimet asiat saadaan ratkaisuun.

– Minkälaisia asioita tarkoitatte? Pinamunte uskaltautui kysymään, mutta katui sitä heti.

– Niistä ei puhuta nyt. Ne ovat luottamuksellisia ja keskeneräisiä asioita.

Pinamunte rupesi laskemaan mielessään, millainen ro-
taatio Radu Bujorin valinnasta seuraisi ja mikä olisi hänen paikkansa siinä. Se häntä kummastutti, miksi hänet oli kutsuttu kansliaan tässä vaiheessa.

Syy selvisi hänelle pian.

– Ottaisitteko te viran hoitaaksenne vuoden määräajaksi, rehtori kysäisi äkkiä.

Pinamunte oli niin yllättynyt, ettei voinut muuta kuin hyväksyä ehdotuksen.

Pari päivää myöhemmin laitoksen henkilökunta kutsuttiin koolle luentosaliin kello kahdeksi iltapäivällä. Väki istui

Siinä katolla istuessani mieleeni tuli äkkiä veljeni Vlado. Minä keskityin ja ajattelin häntä silmät kiinni. Silloin ymmärsin sen kysyvän, oliko kylään tullut sotilaita. Kerroin, että niitä oli tullut. Selitin tarkkaan, millaisia autoja ja telttoja olin niityllä nähnyt ja kuinka monta niitä oli ollut. Veli kiitti minua tiedoista ja käski sitten laskeutua katolta ja mennä nukkumaan.

Pienen vuoristokylän unelias rauha järkkyy, kun armeija tunkeutuu seudulle kapinallisia jahdatessaan. Toinen päähenkilö, minäkertoja Anton, kuvaa tapahtumia omasta pienen pojan näkökulmastaan.

Sotilaat huomaavat kylän asukkailla olevan erikoisia henkisiä kykyjä. Yksikön päällikkö kiinnostuu ilmiöstä, jota ruvetaan selvittämään toisissaan.

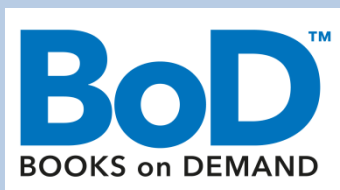
Samaan aikaan valtakunnan pääkaupungissa tohtori Emeric Pinamunte luulee uransa lähtevän jyrkkään nousuun, kun hän saa johdettavakseen perinteikkään tutkimuslaitoksen. Karu arki pudottaa hänet maanpinnalle: markkinatalouden lait alkavat myllertää hänenkin organisaatiotaan, ennen niin vakaata valtion laitosta.

Pinamunten ja Antonin tiet kohtaavat, kun poika tuodaan muiden koekaniineiksi joutuneiden mukana tutkimuslaitokseen. Laitoksen kellarissa alkaa tapahtua asioita, joista on perillä vain pieni joukko talon väestä.

Tutkijat saavat kokeissaan hämmästyttäviä tuloksia. Mutta sitten asiat karkaavat heidän käsistään.

ISBN: 978-952-318-378-0

KL 84.2

www.bod.fi